

เทศน์เช้า วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

แม้แต่การล้างบาตรของพระนี่ เห็นไหม ข้อวัตรของพระ วัตรในโรงฉัน เวลาล้างบาตรเสร็จแล้ว ออกไปล้างบาตรต้องกระจายออกไป ไม่ใช่ไปอังกัน แล้วเวลาพวกเราทำไป วัดทั่วไปเขาต้องมีชิงกันนะ บาตรนี่ต้องล้างชิงกัเลย เราไม่ให้ เราให้ล้างที่โคนต้นไม้ ให้ล้างตรงไหนก็ได้ ให้พระนั่งล้าง เพราะอะไรรู้ไหม? เพราะพระนี่นะ ภิภุตั้งบาตรไว้บนตักเป็นอาบัติทุกกฏ

ถ้าเรานั่งคุยกัน เราล้างบาตรเสร็จนะ เราก็นั่งคุยกันไป เราก้เช็ดบาตรไป เอาบาตรตั้งไว้บนตัก มันเปลอมันลูกบาตรตก ภิภุห้ามเอาบาตรไว้บนตักนะ คือพระพุทธเจ้าไม่ให้สะดวกจนเปลอจนขาดสติ ทุกอย่างจะต้องพร้อมตลอด

จะนั่น ที่ว่าการล้างอย่างนั้น เห็นไหม พวกเราก้อยากสะดวกสบาย โลกทั่วไปต้องมีชิงกันนะ แล้วพระก็เอาบาตรตั้งไว้บนชิงกั ล้างไปก็ไม้อันไป บาตรตกกลงไป ๕ ประเทศแม่งยังไม่รู้เรื่องเลยว่าบาตรตก แต่ถ้าเราล้างที่โคนไม้ โลกมองว่าลำบาก แต่ในการประพฤติปฏิบัตินี้คือสุดยอดเลย

ภิภุห้ามเอาบาตรตั้งไว้บนตัก!

เวลาพระเช็ดบาตรกันต้องนั่งโขยงเท้า เพราะอะไร? เพราะบาตรนี่มันล้างไม่ได้มันอยู่ในกำมือ มันปล่อยไม่ได้ ถ้ามันอยู่บนตัก เราก้วางไว้บนตักแล้วก็ไม่ไปครึ่งวัน เอาบาตรมาเช็ด ๒ ทีแล้วก็ไม่ไปอีกครึ่งวัน แล้วเสือกไม่เพลิน ลูกอีก บาตรตก ประทุษร้ายบาตร เป็นอาบัติทุกกฏ การถือบาตร การหิ้วบาตรเป็นอาบัติทุกกฏ การอุ้มบาตรอยู่แล้วเปิดประตูเพราะประคุ่มันจะมาชนบาตร เป็นอาบัติทุกกฏ เขาใช้คำว่า “ประทุษร้าย” ประทุษร้ายบาตรนะ ทั้งๆ ยังไม่ได้ทำอะไรมันเลย ประทุษร้ายไป เป็นอาบัติทุกกฏแล้วนะ

ทีนี้พูดถึงถ้าเราดำรงชีวิตอย่างนี้ เราจะเข้มแข็งอย่างนี้ ทุกอย่างมันต้องเข้มแข็งขึ้นมา นี้จะทำอะไรขึ้นมา เราถึงบอกว่าเราจะอำนวยความสะดวกให้โยมเต็มทีเลย แล้วก็พูดกันมาว่าแก่ไหนๆ

แล้วเราก็จืดเส้นให้เลย ...แค่นี้ เพราะไม่อย่างนั้น มันก็อย่างนี้คือการดำรงชีวิต แล้วเราก็มองด้วย มุมมอง เราเข้าใจเรื่องนี้ เรื่องมุมมองไง มุมมองของใครก็มุมมองของใคร ถ้ามุมมองแบบนี้มันจะ เอามุมมองมาได้เดียวกัน ทีนี้เราต้องเข้าใจก่อน เราต้องมาถามโยมก่อน ว่าอะไรคืออะไร ตรงนี้คือ หลักการ หลักการแค่นี้ก็ต้องเป็นอย่างนี้

เราทำอะไรเราต้องหาข้อมูลของเรา แต่ข้อมูลอย่างไรเราทำไม่เป็น เพราะภิกษุทำอาหารให้ สุกเองไม่ได้ เป็นอาบัติปาจิตตีย์! แม้แต่พระพุทธเจ้า เห็นไหม เจริญชพรามณ์นิมนต์ไว้ให้จำ พรรษา แล้วมารดลใจ ลืมใส่บาตร ข้าวยากมากแพง ไปบิณฑบาตที่ไหนก็ไม่ได้กิน บังเอิญเขามา เลี้ยงม้า เขาค้าโคต่างค้ำม้าค้ำควายมา แล้วเขามีข้าวกล้องมาด้วย ข้าวให้ม้ากิน เห็นภิกษุ... สงสาร ใส่บาตรข้าวดิบให้ภิกษุ เพราะเขาไม่ใช่ชาวพุทธ พระอานนท์บิณฑบาตได้ข้าวกล้องมา ภิกษุทำให้อาหารสุกเองไม่ได้ เป็นอาบัติปาจิตตีย์! หุงไม่ได้ เอาข้าวนี้มาบด บดๆ เป็นผงเป็นแป้ง เอาน้ำพรมๆ ถวายพระพุทธเจ้า พระฉันอย่างนี้ ๓ เดือน จนพระโมคคัลลานะทนไม่ไหว

“ผมจะไปบิณฑบาตทวีปนั้น”

“แล้วเธอจะไปอย่างไร? พระจะไปอย่างไร?”

“ผมจะจูงจับมือแล้วผมจะเหาะไป แล้วถ้าไม่ได้ ผมจะพลิกทวีปนี้ขึ้นมาเลย เอง้วนดิน ขึ้นมากิน” เหมือนกับดินสอพองเรานะ

“แล้วประชาชนทำอย่างไร?”

“ผมจะแผ่มือนี้เป็นทวีป เอาประชาชนอยู่ในทวีปนี้ แล้วผมจะพลิกแผ่นดินขึ้นมา แล้วผมจะเอาฝ่ามือนี้วางไว้บนทวีปนี้ เพื่อจะให้พระได้ฉันถ้วนดินนี้”

พระพุทธเจ้าไม่อนุญาตสักอย่างหนึ่งเลย ทนกันอยู่อย่างนี้จนออกพรรษา พอออกพรรษา แล้วพระพุทธเจ้าบอกว่า “ภิกษุทั้งหลาย เธอเป็นผู้ชนะแล้ว ชนะแล้ว”

ชนะ... ชนะตัวเองไง ไม่ทุกข์ไม่ยาก ไม่คืนรน มีฤทธิ์ทำอะไรก็ได้ พระโมคคัลลานะทำได้ อย่างนี้ละ เวลาจะเหาะไป ภิกษุปุถุชนเหาะไม่ได้จับมือต่อๆ กัน กูจะจับมือแล้วกูจะพาเหาะไป แล้วพูดอย่างนี้ ถ้าพูดไม่จริงนะ พูดต่อหน้าพระพุทธเจ้า ตายไหม? พูดต่อหน้าพระพุทธเจ้านะ พระพุทธเจ้าบอก “ไม่เอา” เพราะไม่ให้แสดงฤทธิ์ไง คือเราจะแสดงฤทธิ์แสดงเดชขนาดไหน เรา

จะหาอาหารมากินก็ยังมีได้ พระพุทธเจ้าไม่ให้เลย กินข้าวกล้อง กินข้าวกล้องดิบๆ ซะ ไม่ต้องไป
ไหน กินข้าวกล้องดิบๆ อยู่ที่นี่เพราะอะไร? เพราะมันชนะกิเลสตัวเราไง

การชนะศึกหมื่นแสนก่อเวรก่อกรรม ชนะตัวเองสุดยอด ทุกข์ยากลำบากขนาดไหน ชนะ
กิเลสเราสุดยอด การชนะเรา “อดตา หิ อดตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน” ตนต้องรักษาดนเพื่อ
จะไม่ให้ฟุ่มเฟือยไปกับโลกเขา เพียงแต่ว่าก็ไม่ให้สุดโต่ง ทำอะไรถึงได้ปรีกษาหรือกัน
ปรีกษาหรือกันหมด แล้วให้ทำอะไร ให้มันเป็นไอนั้น

แต่ถ้ามันมีเหตุผลไป เราคุยกันด้วยเหตุผล เราจะพูดถึงหลักการไง หลักการว่าในศาสนา
สอนอย่างนี้ เราต้องเป็นชาวพุทธ คุณติ การดำรงชีวิต พระมหาหรรษา พระเพื่อนๆ มาหลายคน มา
พูดมากเลยตอนอยู่โพธาราม “สงบนี้โง่ฉิบหายเลย แม้แต่มอเตอร์ตัวเดียวก็ซื้อไม่เป็น”

เพราะคุณน้ำบ่อโง่ เมื่อก่อนนี้โพงน้ำ ทุกอย่างทำด้วยข้อวัตรหมด แล้วตอนที่พวกไอ้เฮียะ
พวกอะไรเขานิมนต์มา จะเอาไฟฟ้าเข้ามา จะเอาน้ำเข้ามา เอาเข้ามาทำไม บอก

“เอาเข้ามาไม่ได้”

“ทำไมถึงไม่ได้ล่ะ? แล้วจะทำข้อวัตร ทำอย่างไร?”

“น้ำนี้จะโพงเอา...”

“เฮ้อ! ก็ต่อประปาเข้ามาสิ แล้วก็เปิดน้ำลงไปบ่อ แล้วโพงเอา”

โลกเขามองว่ามันเป็นเรื่องไร้สาระ นี้อุบัติภาวะของจิต ถ้ามันยังหยาบอยู่ เราทำดีขนาดไหน
เขามองว่าเป็นของไม่มีประโยชน์อะไรเลย แต่ถ้าคนที่มันซึ่งธรรมและวินัย นี่ไง เวลาหลวงตา ครู
บาอาจารย์กราบพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ กราบมาจากใจ เพราะอะไร? ไอ้ที่ได้มา ได้มา
เพราะอะไร? ได้มาเพราะข้อวัตรปฏิบัติไหม? หลวงตาท่านพูด เวลาท่านพลิกฟ้าคว่ำดินนะ

“จะสอนเขาได้อย่างไร? จะสอนเขาได้อย่างไร?” จะสอนเขาได้อย่างไรมันลึกกลับ
มหัศจรรย์มาก

“เอ๊ะ.. อ้อ.. เพราะข้อวัตรปฏิบัติ เรามาได้จากข้อวัตรปฏิบัติ ฉะนั้นต้องวางข้อวัตรปฏิบัติ
ไว้ให้พวกภิกษุก้าวเดินเข้ามา”

ข้อวัตรปฏิบัติที่เราทำกันอยู่นี้ คือข้อวัตรปฏิบัติ ใครจะเห็นว่าต่ำทราม ใครจะเห็นว่าจืดจืด ใครจะเห็นว่าทุกข์ยาก ใครจะเห็นว่ามันไม่มีความหมาย ไม่ฟัง! ไม่ฟัง! ไม่ฟัง! เพราะสิ่งนี้มันจะทำให้พวกเราเข้มแข็งขึ้นมา จะทำให้พระสามารถพึ่งตัวเองได้ ทำให้พระเราสามารถจะปฏิบัติเข้าไปหาธรรมะได้ ฉะนั้นสิ่งนี้เราถึงต้องถนอม ต้องรักษา

แต่ถ้ามันเป็นเรื่องของโลก มันจะมองว่าทุกอย่างต้องสำเร็จรูปมา ทุกอย่างต้องสะดวกมา ให้อะสะดวกเพราะอะไร? เพราะทำเองไม่ได้ สักมถ้ำพูนะ เราถึงบอกไป ว่าเราประพฤติปฏิบัติ ใจของเรานิ่งตลอดรุ่งก็ได้ อดอาหาร ๓ เดือน ๔ เดือนทำได้ทั้งนั้นนะ เพราะอะไร? เพราะมันตัวของเรา แต่คนอื่นทำได้ไหมล่ะ? พระเราจะทำได้ไหมล่ะ? พระเราถ้าทำได้ มีความเข้มแข็งขึ้นมาไหมล่ะ?

แล้วก็ย้อนกลับมาในครัว พระทำครัวไม่ได้ ก็ต้องอาศัยโยม นี่ถ้าอาศัยโยมก็ได้ปรึกษาโยม แล้วว่ามีหลักเกณฑ์อย่างไร จะทำกันอย่างไร ก็ต้องมีหลักเกณฑ์อย่างนี้ แล้วนี่เที่ยวมา พยายามจะทำที่สุดเลย จะไม่ให้มีปัญหา เพราะปัญหามันมาก แต่ยิ่งจะพยายามไม่ให้มีปัญหา ยิ่งจะมีปัญหา เพราะอะไร?

เพราะถ้าที่ไหน ไม่มีกฏ ไม่มีกติกากฎ ทุกอย่างไม่มีรูปแบบ สบายมาก อิสระเสรีภาพ ที่ไหนมีกฏมีกติกากฎ ทุกคนมันจะทลายกฏอันนั้น เพราะอะไร? เพราะกฏอันนั้นมันขัดกิเลส มันขัดใจ เห็นไหม นี่ข้อวัตรปฏิบัติ

ฉะนั้น พอข้อวัตรปฏิบัติ ยิ่งไม่ให้ยุ่งมันยิ่งจะยุ่ง ยิ่งมีหลายคนแล้วมันก็ยิ่งจะยุ่งไปใหญ่เลย ยิ่งจะไม่ให้ยุ่งนะ แล้วถ้ายุ่งขึ้นมาแล้ว เราจะต้องรักษาตรงนี้ เพราะอะไร? เพราะเรามีจุดยืน จุดยืนตรงนี้อย่างที่อธิบาย ถ้าใครบอกนะ เรารู้มุมมองของโลก ว่าพวกเรานี้มาทุกข์มายากกันทำไม มาวัดกันทำไม เขาอยู่บ้านสะดวกสบาย เรามาวัดกันทำไม ให้อ้วกสบายนี้สบายจริงหรือเปล่า? มันสบายเพราะโดนกิเลสหลอกใจไหม? ให้อ้วที่มาวัดนี้ต้องขวนขวายมา ต้องอะไรมา แต่มาทำไม? ก็มาขัดเกลามันนะ มาต่อสู้กับมัน แล้วพอมานี้แล้วได้เห็นคุณค่าอะไร? จะเห็นคุณค่าตัวนี้ไฉน

นี่มาวัดมาเพื่อถวายทานนะ ถวายทานภิกษุ ภิกษุให้ธรรมะเป็นทาน แล้วธรรมะนี้เข้าไปสะกิดใจไหม? ถ้ามันสะกิดใจ ใจมันพัฒนาขึ้นมาไหม? ถ้าใจมันพัฒนาขึ้นมา มันเริ่มย้อนกลับใจ มาวัดมาเพื่ออะไร? มาเพื่อจะชำระตรงนี้ไฉน ถ้าเพื่อชำระตรงนี้ เราเป็นผู้ใหญ่ เราจะสอนเด็กกัน คำ

ว่า “สอนเด็ก” อย่างที่หลวงตาท่านพูด เห็นไหม ปฏิบัติจะทำให้เราเข้าไปถึงตรงนั้น หลวงปู่มั่น ท่านเป็นพระอรหันต์ พระกัศปะเป็นพระอรหันต์ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถาม

“กัศปะเอ๋ย เธออายุ ๘๐ แล้ว ทำไมเธอถือธุดงค์? ทำไมลำบากอีก?” ...พระอรหันต์นะ

พระกัศปะบอก “ทำเพื่ออนุชนรุ่นหลัง”

หลวงปู่มั่นเป็นพระอรหันต์ หลวงตาท่านเป็นพระอุปัฏฐากอยู่ เวลาป่วยขึ้นมาฉันข้าว ไม่ได้ พยายามจะเอาน้ำมะพร้าวอ่อนในเปลนะไปถวายท่าน

“ฉันไม่ได้”

“ทำไมถึงฉันไม่ได้?”

“ไอ้ตาค้าๆ ภิกษุที่มันมองอยู่ อาจารย์ของเราสุขยอดๆ”

ถ้าฉันน้ำมะพร้าวอ่อน ถ้าพูดถึงติดตามวินัย มันเหมือนว่าน้ำมะพร้าวอ่อนมันเป็นมหาผล ก็ถือว่าฉันเปลใจ ท่านถือธุดงค์วัตร ท่านไม่ฉัน ทั้งๆ ที่ท่านป่วยนะ จนหลวงตาท่านแบบว่ารักอาจารย์มาก “ถ้าอย่างนั้น ไอ้พวกนั้นเป็นเทวดา!”

ไอ้พวกที่จับผิดนะเป็นเทวดา เพราะอะไร? เพราะครูบาอาจารย์ของเรา ท่านไม่มีกิเลส แล้วท่านเป็นผู้ป่วย ป่วยเป็นโรควันโรค แล้วกินข้าวไม่ได้ ๘ เดือน แล้วก็ฉันน้ำมะพร้าวอ่อน มันจะเป็นอะไรไป? แต่ท่านไม่ทำ เพราะอะไร? ก็เพราะหัวใจของผู้ที่ดูท่านอยู่ หัวใจของคนที่มีมองท่านว่าท่านเป็นอาจารย์ ท่านต้องอยู่ในกรอบ ถ้าอยู่ในกรอบเราจะเคารพบูชา ถ้าออกนอกกรอบเราแน่กว่า กิเลสมันว่ามันแน่กว่านะ มันไม่ทำหยาอะไรเลยเพราะมันแน่กว่า

เห็นไหม หลวงตาท่านบอกว่า “ถ้าอย่างนั้นมันเป็นเทวดา!” มันเป็นเทวดาเพราะมันจับผิด มันจับผิดครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ท่านเป็นพระอรหันต์ด้วย แต่ท่านไม่ทำเพื่อตัวท่านเลย

ถ้าคนเรานะ พูดประสาเรา ภารา หเว ปลายกุขนุชา ชันช์ เวลาเราหิวข้าว มันเรื่องของกระเพาะ มันเรื่องของชันช์ ไม่ใช่เรื่องของจิตเลย จิตนี้เวทนาของจิตไม่มี มันมีเวทนาของชันช์ ภารา หเว ปลายกุขนุชา ชันช์ ๕ แล้วถ้าคนทุกขัยากอย่างนี้ หิวนี้มันจะกัดกระเพาะไหม? ...กัด แล้ว

ถ้าได้ดื่มเข้าไป มันจะทำให้เป็นประโยชน์กับเราขึ้นมาใหม่? ...เป็น แต่ท่านก็สละ ท่านเสียสละ ท่านทำอะไรเห็นใหม่?

ครูบาอาจารย์เราเสียสละ เก็บเล็กผสมน้อย ผู้ที่เก็บเล็กผสมน้อย นี้เพื่อจะย้อนกลับมา เราเป็นผู้ใหญ่ไง เราเข้ามาในวัดในวา แล้วคนที่เข้ามาภายหลังมันเป็นเด็กน้อย ก็คืออายุน้อย ขนาดไหนก็แล้วแต่ ไม่เคยเข้าวัดนะ ทำไมไม่ทำอย่างนั้น คำนี้โยมจำไว้ได้เลยนะ เราอยู่นี้ ทำไมไม่เอาอย่างนี้ ทุกคนจะอำนวยความสะดวกให้ อยากให้สะดวก สะดวกในมุมมองของเขาไป

แต่ถ้ามุมมองของเรา เราก็ต้องยื่นหลักเกณฑ์ เห็นใหม่ หลักเกณฑ์นี้ปฏิบัติเรื่องดำเนินที่จะให้มันเข้ามา เราจะพูดตรงนี้ให้เป็นหลักไว้ ว่าไอ้ที่ว่าไอ้หนุ่มก็ลำบาก ไอ้นี้ก็ลำบาก ใช่มั้ยลำบาก เราก็รู้ว่าลำบาก เรารู้ว่าลำบากนะ แต่เราก็จะทรงข้อวัตรอันนี้ไว้

ถ้าจะให้มันสมความปรารถนาของโลกนะ โทศทัณฑ์สั่งเลย จะเขียนอะไรก็ได้ สั่งแมงมาส่งถึงบันไดเลย เดี่ยวนี้สั่งได้ มาส่งถึงที่นอนเลย เสิร์ฟถึงที่นอนให้พร้อม กิเลสตัวอ้วนๆ! ถ้ามันทำอะไรมันทำได้ทั้งนั้น นี้เราคิดถึงเรา เราจะเป็นผู้ใหญ่กัน เพื่อศาสนานะ เราทำกันเพื่อศาสนา หลวงตาท่านพูดนี้เราสลัดใจมากนะ เราจะตามไปอัดพวกนั้นด้วย เอาเก้าอี้ไปนั่งกันนะ เก้าอี้ที่ท่านบอกเลย ที่บ้านตาดท่านแทงตาดมาก ท่านบอก “ไอ้ที่เอาเก้าอี้มานั่งกัน” ท่านบอกว่า “ศีล ๘ ไม่นั่งที่สูง ศีล ๘ นี้เวลาถือพรหมจรรย์นะ” แล้วเราก็เอาเก้าอี้มาอำนวยความสะดวกกัน

แต่ที่เราเอามาไว้ที่นี่เพราะอะไรรู้ไหม? เพราะเวลาผู้เฒ่าผู้แก่มานั่งไม่ลง บางคนถามกระตุกมา เราเอามาเพื่อคนป่วย ถ้าคนป่วยแล้วนั่งไม่ได้จริงๆ เอาเก้าอี้มารอไว้ให้เขานั่งเก้าอี้ แต่ถ้าเราไม่ป่วย เราไม่อะไร ถ้าเราได้ตัดแปลงนะ จะเจ็บจะปวด กลับไปบ้านจะมหัศจรรย์เลย อยู่บ้านนั่งพับเพียบไม่ได้ พอมาวัดมันนั่งพับเพียบได้ เพราะอะไร? เพราะใจมันยอมรับไง ถ้าเราทำได้ทำขนาดนี้ มันจะทำให้คนๆ นั้นได้ประโยชน์ขึ้น

แต่ถ้ามันเป็นกิเลสนะ “กูไปหนเดียวละ ทุกข์ฉิบหาย กูไม่ไปอีกแล้ว” อันนั้นมันเป็นเรื่องของเขา “กูไปหนเดียวนะ โอ้โฮ.. ลำบากไปหมดเลย กูจะไม่ไป”

โลกคือหมู่สัตว์ เราจะไปรื้อสัตว์ขนสัตว์ที่ไหนมันจะหมด ไม่หมดหรอก ฉะนั้นหลักเกณฑ์อันนี้ต้องระวัง ยืนไว้ไง แล้วเรานั่งอยู่นี้ ไม่ใช่โยมนะ เรานั่งอยู่นี้ ทุกคนจะบอกว่าลำบากลำบาก ทุกคนเอาอะไรมาให้ ใครจะเอาอะไรมาให้ เราสละออกไป สละออกไป สละ

ออกไป แล้วตอนนี้สละแล้ว เราสละแล้วระวังด้วย เพราะอะไรรู้ใหม่? เพราะเวลาเราไปเมืองกาญจน์ ไปที่ไหนนะ

“ไอ้เนี่ยเอามาจากไหนวะ?”

“ก็หลวงพ่อกับเอามา หลวงพ่อกับเอามา...”

มันสละออกไป ถ้ามันเป็นประโยชน์กับพระ พระมันก็จะคิด นี่บอกตรงๆ เลย บางอย่างต้องคอยเช็คคอยออก จะผลัดออกไปข้างนอก เพราะถ้ามันผ่านเรามา มันก็มาที่พระ แล้วถ้าพระมันเอาไปเล่นกัน เอาไปอะไรกัน มันก็ถูกต้องด้วย เพราะมาจากหลวงพ่อ แล้วบางอย่างมันอยู่ในกล่อง เราก็ไม่เห็นนะ ไปเมืองกาญจน์

“นี่เอามาจากไหน?”

“เฮ้อ.. ก็หลวงพ่อกับเอามา”

“กูไม่รู้! เอามาจากไหน ก็กูไม่เห็น!”

นี่เวลามันออกไป เห็นใหม่ นี่ทุกคนจะมาช่วยเหลือ แต่ความช่วยเหลือ หลวงตาพูดอย่างนี้ ฟังนะคำสุดท้าย! อยู่กับหลวงตาท่านบอกเลย

“โลกนี้คนโง่หรือคนฉลาดมาก? คนโง่มันมาก คนโง่จะติเตียน คนโง่จะติฉินนินทา ช่างหัวมัน คนฉลาดพูดคำเดียวเราต้องฟัง คนฉลาดนะ”

คนโง่พูดไม่มีความหมายหรอก ถ้าเขาพูดไปแล้วในโลกนี้ใครโง่ใครฉลาด? แล้วมีง่ามิ่งฉลาดมา มีง่ามิ่งมาทุกขั้มายากกันทำไม ทุกคนมาเห็นพวกเรานี้สับสนประมาทนะ ตอนซื้อที่ครั้งแรกเลย บอกว่าจะมาสร้างวัดที่นี่ ผู้ใหญ่บอก “เป็นไปไม่ได้ เพราะไม่มีบ้านคน” คือพระจะอยู่ไม่ได้ไง ไม่มีที่อำนวยความสะดวก ผู้ใหญ่เป็นคนพูดเองว่า “เป็นไปไม่ได้เลยที่จะมาสร้างวัด เพราะพระอยู่ไม่ได้”

นี่โลกเขามองกันอย่างไรหรือ? เรามาอยู่อะไรกันทุกขั้ม ยากๆ แล้วเป็นไปได้อย่างไร? แต่ประสาเรานะ ถ้าเป็นกรรมฐาน เดียวนี้เขาไปสร้างเมืองกันในปี พอเข้าไปอยู่ในป่า โขง่าเชลล์

ทุกอย่างพร้อม มีเกม เล่นเกม ทุกๆเกมให้เล่นพร้อม ไปอยู่ในป่ากัน ถ้าอย่างนั้นก็ไม่เอา ถ้าเกินกว่าเราก็ไม่ทำ แต่เรามาอยู่เพื่อขัดเกลากิเลส พวกเราจะขัดเกลากัน จะมาดูแลกัน

ฉะนั้น บางอย่างนี้คุยกัน ถ้าไม่อย่างนั้นประสานนะ จุดยืนมันจะไหลไปเรื่อยๆ จุดยืนต้องเป็นจุดยืน มีต้องคุยกันให้จบก่อน ถ้าจบแล้วนะ มันก็เลื่อนๆไม่ได้ ถ้าจะเคลื่อนต้องคุยกันก่อน เพราะสิ่งนี้เราคุยกันจบแล้ว ทำอย่างนี้ คุยกันมาเรียบร้อยแล้ว แล้วมันไปอีก แล้วก็เลยงงๆ ถึงอยากจะถามว่ามันเป็นเพราะเหตุใด

ถ้ามันเป็นเพราะอย่างที่ว่า ถ้ามันเป็นการชั่วคราว อำนวยความสะดวกกันชั่วคราว ก็ต้องเป็นชั่วคราว แต่คำว่า “ชั่วคราว” พอชั่วคราวแล้วมันติด พอมันติดแล้วจะเอากลับๆ ได้ไหม? ครูบาอาจารย์สอนนะ “ถ้าเป็นผู้มีธรรมนะ ไปชั่วคราวตามแต่สถานการณ์ พอจบแล้วเหมือนกับสปริง มันดีดกลับได้”

ถ้าเป็นกิเลส พอชั่วคราวไหลลงไปแล้วนะ น้ำไหลลงต่ำขึ้นไม่ไหวแล้ว เสียเพราะชั่วคราว เสียเพราะอ่อนผันนี้เยอะมาก นี่การอ่อนผันจะอะไรมันก็ต้องดูกัน มันคิดไป เพราะมันคิดแล้วมันเห็นความเป็นไป มันมอง ไม่ใช่มองที่นี้ด้วยนะ มันมองมาที่เรา มองไปที่สังคมสงฆ์ มองไปที่สังคมต่างๆ มันเป็นอย่างนี้

แล้วนี่เวลาไอ้โตมันพูดเอง “จะสร้างพระหรือจะมาพระ?” พูดมาประจำเวลาทำขึ้นมา ไอ้โตนี่พูดประจำเลย “จะมาพระหรือ?” เวลาพระสึกมันบอก “นี่ไงสร้างวัดเพื่อจะสร้างพระ แล้วพระสึก พระตาย นี่สร้างวัดหรือจะมาพระ?” เราจะมาสร้างหรือจะมาทำลาย? มันสร้างกับทำลายอยู่ในเวลาเดียวกัน

ถ้าเป็นการสร้าง เป็นการที่ดี มันจะเป็นการสร้าง เราคิดว่าสร้าง แต่เราไม่รู้ว่าเป็นการทำลาย มันจะทำลายจากตัวมันเอง เพราะสรรพสิ่งนี้เป็นอนิจจัง สิ่งที่สร้างเสร็จแล้วรอวันเสื่อมสภาพตลอดไป โลกนี้เป็นอนิจจัง เราถึงบอกวัตถุนี้ไม่มีความหมายเลย เห็นไหมที่เราพูดวิทยาศาสตร์นี้ถูกถูกนิบาเลย เพราะวิทยาศาสตร์มันไม่มีค่าปรมาตย์ มันไม่มีค่า ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ วิทยาศาสตร์นี้มันเป็นตัวแปร มันเป็นตัวแปรตลอด

แต่ถ้าเป็นธรรมะ ปรมาตธรรม ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ถ้า ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ เพราะไม่ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์มันสมุจเฉทพบหาไม่ได้ มันเป็นธรรมไม่ได้ มันเป็นโศดาบัน สกิทา อนาคาขึ้นมา

ไม่ได้ ธรรมะมี ๑๐๐ เปอร์เซนต์ ไอ้เน้มัน ๑๐๐ เปอร์เซนต์ เห็นไหม การสร้างและการทำลายมัน
พร้อมกัน ถ้าคนไม่เข้าใจมันสร้างด้วยแล้วมันทำลายไปด้วย มันไม่รู้โอกาสเลย แต่ถ้าการสร้างโดย
ที่ผู้มีธรรม เห็นไหม หลวงตาท่านทำอย่างไร

เรามองกันจริงๆ ว่าที่ในครัวนี้ยุ่งมาก ยุ่งมากเพราะท่านจะรักษา เพราะอะไร? เพราะคนวุฒิ
ภาวะระดับมันเยอะ นี่เราเห็นโทษอย่างนั้นแล้วพอของเรา มา เราถึงจะรักษาอันนี้ไว้ จะรักษาอันนี้
ไว้ล่ะ

ฉะนั้น ทำอะไรนี้ ต่อไปต้องคุยกันให้จบ จบแล้วต้องอยู่ในหลักการ แล้วจะทำอะไรต้อง
คุยกันก่อน ไม่อย่างนั้น พออย่างนี้แล้วประสาเราเลยนะ มุมมองเป็นอย่างนี้ แล้วถ้าคนอื่นก็เป็นอีก
อย่างหนึ่ง ตาบอดประดาง ไม่รู้กูจะเชื่อตาไหน? สับประดตาไหน กูจะเชื่อมันตาไหน สับประดแม่
ทั้งลูกเลย กูจะเอาตาไหนลูก?

ความคิดก็เหมือนกัน ความคิดร้อยแปดนะ คุยกันให้จบแล้วให้จบที่นี้ จบกันแล้วนี่การ
กระทำไป การแก้กิเลส มันถึงว่า โอ้โฮ.. ลึกลับซับซ้อน กิเลสร้ายมาก ลึกลับซับซ้อนมาก อันนี้จบ
ให้มันจบกันไป

แล้วถ้ามันเรื่องของการประพฤติปฏิบัติ นี่แค่เรื่องของข้อวัตรนะ แล้วพอปฏิบัติไป กิเลส
แม่งกระชิบหน้อยเดียว แม่งกลิ้งเลย กิเลสกระชิบมึงก็กลิ้งแล้ว แล้วยังไปภาวนานะ แม่งอุปกิเลส
แม่งหลอกเข้าไปอีก ว่านี่คือธรรมะ แล้วก็คากันอยู่อย่างนั้น แล้วปฏิบัติกันไม่ได้ผล ที่นี้เราค่อยๆ
ต้องมีหลักการ จะทำอะไรโดยมุมมองของตัวเองไม่ได้ ต้องมีหลักการ ต้องสงบก่อนถึงจะทำอะไรได้
เอวัง